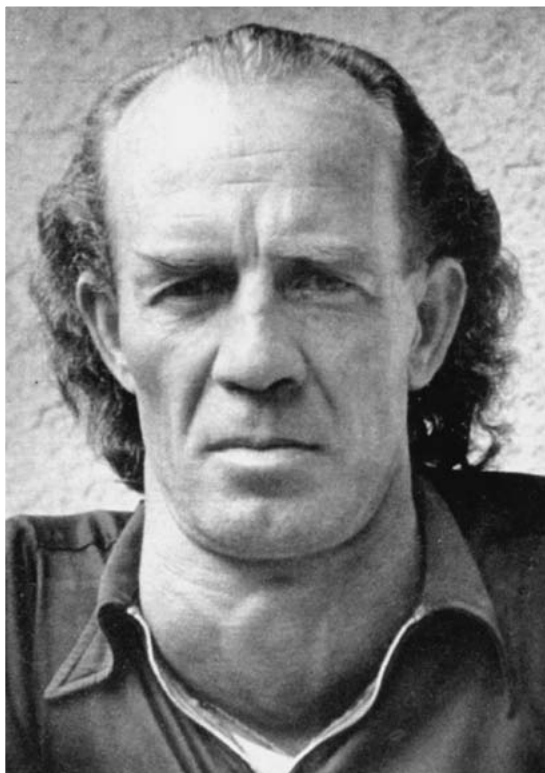

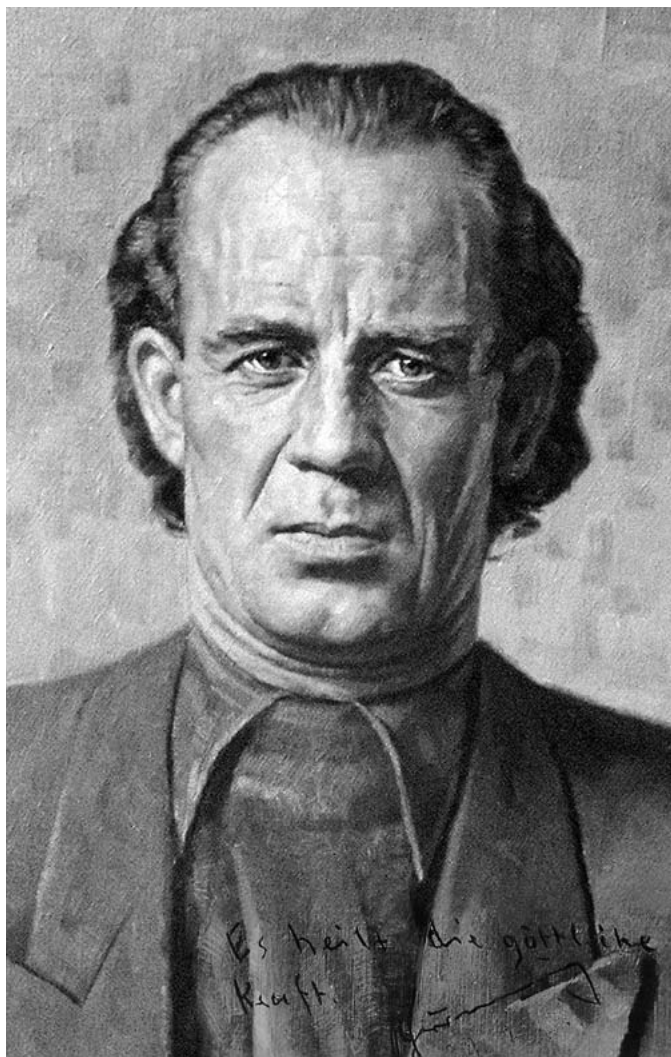
Bruno Gröning

*Žiji,
aby lidstvo
mohlo žít dál*

Grete Häusler / Thomas Eich

2. úplně nově přepracované vydání 2013

Bruno Gröning:
„Kdo miluje BOHA, pomáhá lidem“

Bruno Gröning

Žiji,
aby lidstvo
mohlo žít dál

Krátká biografie od
Grete Häuslerové / Thomas Eicha

2. úplně nově přepracované vydání 2013

Kruh přátel Bruno Gröninga

Tato kniha je neprodejný exemplář
Kruhu přátel Bruno Gröninga,
který byl předán na základě dobrovolného daru.

1. vydání 2013

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6, D-93107 Thalmassing, Německo

Internet: www.bruno-groening.org

Dílo je včetně všech svých částí autorsky chráněno.
Každé využití je bez písemného souhlasu Kruhu pro duchovní pomoc
v životě reg. sp. (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) nepřípustné. To
platí obzvláště pro rozmnožování, překlad, uložení na mikrofilm a
ukládání a zpracování v elektronických systémech.

ISBN 978-3-86769-188-8 tschechisch

Německé originální vydání:
Bruno Gröning – Ich lebe, damit die Menschheit
wird weiterleben können
ISBN 978-3-933344-39-7 deutsch

OBSAH

Předmluva	7
I. Část: Léta příprav	9
1. Dětství a mládí	11
2. Životní praktikum	14
3. Válka a vyhnanství	21
II. Část: Nápor mas	27
1. Události z Herfordu	28
2. Nářek lidstva se mne dotýká	30
3. Chromí chodí, slepí vidí	32
4. Na balkoně v Herfordu	36
5. Heidelberská „klauzura“	40
6. Případ Strobel	43
7. Pacienti, ošetřování, experimenty	47
8. Žádný šarlatán	49
9. Vystoupení Bruno Gröninga v obraze doby	53
10. Te Deum z Rosenheimu	56
11. „Dávám vám na vědomí...“	60
12. Velký obrat	66
III. Část: Odpor a protisíly	73
1. „Zdraví se nedá koupit“	74
2. Bruno Gröning a Egon Arthur Schmidt	77
3. Obchodující vědci	83
4. Kšeftování na Traberhofu	85
5. Žurnalista hrabě dr. Michael Soltikow	92
6. Komandant koncentračního tábora Otto Meckelburg	95
7. Léčitel Eugen Enderlin a „zázračný léčitel“ dr. Kurt Trampler	98
8. Kšeftář Rudolf Bachmann	100
9. Gröningův svaz	103

IV. Část: Zákaz uzdravování, proces a úmrtí	109
1. Herfordští lékaři	110
2. Leták dr. Weilera	113
3. Léčitelský zákon	121
4. „Léčitelský zákon neplatí pro Gröninga“	124
5. Velký proces	128
6. Vnitřně spálen	133
7. „Jde o všechny živé tvory“	138
8. Další rozvoj díla	141
9. Poslední stanice – Paříž	145
Výhled: Dílo Bruno Gröninga	148

Vysvětlivky:

Heilstrom (výslovnost: hajlštrom): Tímto výrazem označoval Bruno Gröning duchovní sílu, která způsobuje vyléčení.

Einstellen (výslovnost: ajnštelen): Člověk se na příjem Boží síly zaměří, přizpůsobí se k tomu, aby ji mohl přijmout, naladí se na její příjem tak, aby ji mohl přijmout do svého nitra.

Regelungen (výslovnost: régelungen): Skrze příliv síly do těla je v tomto vyvolán očistný proces, který se může projevit i bolestmi. Tělo se od nemoci vyčišťuje. Tento očistný proces nazýval Bruno Gröning Regelung.

PŘEDMLUVA

Bruno Gröning byl nejznámější osobností v německé poválečné historii. V roce 1949 proudily desetitisíce lidí k místům, kde působil. Děla se nespočetná uzdravení. Uzdravovali se lidé ochrnutí, slepí i němí. Pomoc hledající přicházeli z celého světa. Odehrávaly se scény, jaké se v naší epoše ještě nikdy předtím neobjevily. Ještě dnes mají svědkové tehdejší doby v očích slzy, když o tehdejších událostech hovoří.

Co chtěl Bruno Gröning?

„Mým závazkem, mým cílem je lidem pomáhat a uzdravovat je.“

„Chci pomáhat a uzdravovat. Já sám však nedělám nic, jen vím, že do mě proudí síly a že je dokážu využít tak, aby lidi uzdravovaly.“

„Chci, abyste vedli zdravý, dobrý život, tak, jak to určil Bůh.“

„Máte vědět, že náležíte všichni k sobě. Svého bližního máte milovat jako sama sebe. Je to mým přáním i má vůle, aby tomu tak bylo. A až dojde k tomu, že se lidé zase dají dohromady, dostane se jim možnosti pomoci.“

Co řekl Bruno Gröning?

„Důvěřuj a věř, Boží síla pomáhá a léčí!“

„Peníze jsou moc, zdraví je všemoc.“

„Existuje mnohé, co se nedá vysvětlit, ale neexistuje nic, co by se nemohlo stát.“

„Nevyléčitelné neexistuje.“

„Bůh je největším lékařem.“

„Miluj život - Boha! Bůh je všude!“

„Já nejsem nic, Pán Bůh je všechno!“

Co dělal Bruno Gröning?

„Volám vás všechny k velkému obratu! Pojdte sem nahoru a přes propast vám postavím most! Opuštěte cestu utrpení a vydejte se na cestu Boží! Na této cestě neexistuje žádné neštěstí, žádná bolest, nic není nevyléčitelné; tady je všechno dobré, tato cesta vede zpět k Bohu!“

„Dejte mi svou nemoc, své starosti a strádání, všechno to špatné – vezmu od vás všechno!“

„Stavím teď dům, do kterého se vejde celý svět.“

„Vrátím vám váš starý, člověku původně vlastní instinkt. Pak nám nebude nic scházet, pak budeme mít na Zemi mír a je jedno, jaká vyznáváte náboženství či jakých jste národností. To je požehnání Boží! Vy je máte i nadále přijímat a stále rozšiřovat a rozmnožovat.“

Kdo byl Bruno Gröning?

„Jsem pouhým nástrojem Boha. Na mně nezáleží, za svou pomoc nechci ani žádné peníze, plním jenom rozkazy, které mi udílí Bůh, nemohu jednat jinak, než oč mě Bůh žádá!“

„Zdraví se nedá koupit, je to dar Boží! Kdo měl to velké štěstí, že se mu skrze mne dostalo uzdravení, ten ať stále děkuje Bohu z hloubi svého srdce, já jsem pouze Jeho nástroj a služebník.“

„Já nejsem Gröning. To lidé dali mému tělu toto jméno. Kdo jsem však ve skutečnosti, to poznají lidé teprve tehdy, až tu v tomto svém těle již nebudu.“

„Pořád jsem jen člověk, který na této Zemi rozsévá klid a mír a který to všechno bude i sklízet.“

I. ČÁST LÉTA PŘÍPRAV

Bruno Gröning se narodil v roce 1906 v Gdaňsku. Tady prožil své dětství, mládí a ranný mužný věk. Tady čerpal všechny své dojmy, které ho pak připravily pro jeho pozdější úlohu.

Báseň Martina Damße popisuje město Gdaňsk a v přeneseném smyslu i bytost Bruno Gröninga:

„Z cihel a ze dřeva, jak skála ta brána,
kolébka lodí, nákladu jejich váha,
v hrdosti sloužící přemocná šíje,
sklání se k palubám a stěžňům trpělivě.

Vrcholek věže vsazený do rámu světla ohnivého,
pod stříškou helmy zastíněné čelo,
ramena skleslá pod řetězem povinností,
z výšin nebeských září hvězdy se lesknoucí.

Erb síly vytesán z dubu a kamene,
symbol pozemského to bytí, jako znamení:
Ve snášenlivosti je nositelem těžkého břemene,
všem skýtá službu – však podoben nikomu není.“

Městský znak Gdaňska

1. Dětství a mládí

Gröningova rodina žila v Olivě, na předměstí Gdaňska, v blízkosti moře a rozsáhlých lesů. Bruno Gröning napsal v roce 1956 ve svém životopisu o svém dětství toto:

„Narodil jsem se (...) jako 4. dítě ze sedmi manželům Augustovi a Margarethe Gröningovým dne 31.5.1906 v Gdaňsku-Olivě. Otec byl zednickým polírem. (...)

Během dětství a mládí, které jsem strávil ve svém rodném domě, jsem čím dál tím více zjišťoval, že mám zvláštní schopnosti, které působily velmi uklidňujícím způsobem nebo i léčivě na lidi i zvířata.

Už když jsem byl malý se v mé přítomnosti zbavovali nemocní lidé svých potíží a stačilo, abych řekl pár slov, a děti i dospělí, kteří byli rozčilení nebo se hádali, se uklidnili. Jako dítě jsem rovněž zjistil, že i zvířata, která platila všeobecně za velmi plachá či velmi zlá, se mým prostřednictvím stávala dobrácká a krotká. Můj vztah k rodičovskému domu byl tehdy zvláštní a napjatý. Brzy jsem začal usilovat o úplnou samostatnost, abych mohl z tohoto prostředí plného neporozumění odejít.“

Již jako malé dítě utíkal Bruno často z domu. Co přitom prožíval, popisuje v jednom vlastnoručně napsaném textu z roku 1949:

„Šel jsem dál a dál a měl jsem před sebou celistvý a jasný obraz. Přírodu, zvířata, sebe i ostatní lidi jsem viděl jako Boží bytosti na této Zemi, a také jsem je tak přijímal. Přitom mě napadla myšlenka, kterou jsem i potichu vyslovil: ‚Bože, jak jen je to u Tebe krásné, tady bych chtěl zůstat napořád. Doma u mých rodičů ani u jiných lidí to není tak pěkné, ani tak klidné. Většina lidí je velmi zlá. Chci zůstat u Tebe, abych se nemusel těch zlých lidí vůbec obávat.‘

Vzápětí jsem pochopil, že v tomto lese se před zlými lidmi skrývají i zvířata. Netrvalo dlouho a já se zde cítil v naprostém bezpečí, mnohem lépe než doma u rodičů, neboť tady jsem nebyl tak osamocený. Zvířata přede mnou ztratila po jedinou strach, stala se velmi přítulná, přicházela ke mně a nechala se ode mne hladit. Mluvil jsem se všemi zvířaty a velmi dobře jsme si rozuměli. Provázela mne lesem a stávali se z nás čím dál tím větší přátelé.

A tak jsem zůstával po několik dní a nocí v lese, až mě lidé chytili a přivedli zpět k rodičům. Dostal jsem tvrdý výprask a domácí vězení, zamkli mě samotného v místnosti. Kvůli výprasku jsem nemusel nikdy plakat, protože jsem rány nepocítoval jako bolest, přestože mé tělo bylo mnohdy samá modřina. Každopádně netrvalo toto zajetí v rodičovském domě nikdy moc dlouho, protože jsem se většinou dokázal velmi rychle vysvobodit. Les a mí přátelé, zvířata, byli tak silní, že si mě dokázali vždycky k sobě přitáhnout.

Mezitím mne v lese napadala čím dál častěji myšlenka: nejsou snad lidé také tví přátelé? Ale ano, tak proč od nich utíkám stále pryč? A opět tu bylo jedno poznání: zvířata se bojí zla v lidech, ale já se ho nebojím, protože já jsem silnější než zlo. A že jsem opravdu silnější, to chci všem lidem i dokázat. I když mé tělo bylo ještě malé, cítil jsem se silnější než všichni lidé.

Od tohoto okamžiku, kdy mi bylo dvaapůl roku, mne to táhlo k lidem, kteří byli přemoženi zlem. Zlo, které lidé nazývají nemocí, oslabuje tělo a když jsem opět stál před nemocným lidským tělem, znovu mě napadla myšlenka: z těla některých zvířat přece nemoc zmizela, když jsem zašeptal: ‚Milé zvířátko, brzy budeš mít zase zdravé tělo.‘ A tak se také stalo. U člověka to přeci není jinak. A když jsem přijal tuto myšlenku, záhy bylo tělo toho člověka zbaveno

všech potíží. Průběžně jsem byl nemocnými přímo přitahován, neboť ve všech domácnostech, kde jsem se znenadání objevil, byli nemocní lidé, kterým stačilo říci: ‚Ty už přece nejsi nemocný‘. Když někteří o dotyčném řekli: ‚Ten umře, tu jsem řekl já krátce: ‚Ne, ten nezemře, ještě dlouho nezemře, uzdraví se!‘ U každého nemocného jsem pobyl jenom krátce, přiblížil jsem se k němu a pošeptal mu rychle to, o čem jsem se tu zmínil, a hned nato jsem jako blesk zmizel.“

V jednom interview pro časopis „Das Neue Blatt“ z roku 1957 Bruno vyprávěl:

„Již jako dítě jsem se uzavřel proti vši špatnosti. Nemohl jsem ji vystát. Všechno se ve mně proti ní bouřilo. Už tenkrát o mně říkali, že jsem podivín, který chce tvrdošíjně prosazovat svou vůli.

Podivným způsobem mne už tehdy neustále přitahovaly nemoci a trpící lidé. Byl to takový osobitý vír, který mne k nim přiváděl. Bylo to zvláštní, že se tito nemocní lidé cítili v mé přítomnosti dobře. A více než jednou jsem zaslechl: ‚Zůstaň tady chlapče, s tebou mohu zapomenout na své bolesti.‘ Stávalo se, že jsem se hlasitě vyjadřoval před známými i před lékaři takto: ‚Ten se zase uzdraví! Tomu druhému se to však nepodaří!‘ Kroutili hlavou a ptali se mne, jak jsem k takovému názoru přišel. Ale na to jsem jim nemohl dát žádnou odpověď. Já jsem to v sobě prostě jenom tak cítil.

Byl to taky tento pocit, který mne během první světové války neustále přitahoval ke zraněným v gdaňských lazaretech. Byl jsem brzy všude známým hostem. Ve škole mi měli tyto výlety velmi za zlé. Ano, dokonce mi vyhrožovali, že se dostanu do polepšovny, protože svévolně zameškávám vyučovací hodiny.

To všechno nemohlo zastavit mou touhu pomáhat. Nouze byla tehdy na počátku dvacátých let v Gdaňsku obrovská. S několika málo kamarády jsem založil mládežnický kroužek, abychom sběrem oblečení, potravin i peněz mohli pomoci těm nejchudším.”

Ve svém životopise z roku 1956 pokračuje:

„Vychodil jsem základní školu a pak jsem šel do obchodního učení, kde jsem strávil dvaapůl roku. Tohoto učebního místa jsem se však musel vzdát, otec chtěl, abych se vyučil nějakému stavebnímu řemeslu. Vyhověl jsem tedy jeho přání a vyučil se tesařem. Tenkrát vládla v Gdaňsku velká nezaměstnanost a firma, kde jsem byl v učení, se musela kvůli nedostatku zakázek zavřít. Z tohoto důvodu jsem čtvrt roku před koncem učebního poměru zůstal bez možnosti pokračovat i složit závěrečné zkoušky.“

2. Životní praktikum

Bruno Gröning dále píše:

„V roce 1925 se mi podařilo založit truhlářskou dílnu, zaměřenou na stavební potřeby a nábytek, a tak jsem se osamostatnil. Téměř po dvou letech jsem však v této dílně zastavil provoz a pracoval jako dělník v různých továrnách buď delší dobu nebo jen příležitostně až do roku 1943. Tak jsem pracoval v jedné továrně na čokoládu, na poštovním úřadě v Gdaňsku, jako doručovatel telegramů po dobu asi devíti měsíců a pak u firmy Siemens a Halske jako slaboproudý montér. Tady jsem většinu všech prací vykonával samostatně. Všechny práce jsem vykonával s velkým zájmem a šlo mi především o to projít takovou praxí, kde bych měl možnost studovat vědění i umění lidí v různých životních situacích, lidí ze všech sociálních vrstev, a dozvě-

„Obzvláště mi záleželo na tom, prodělat praktikum, přičemž jsem mohl studovat vědomosti a umění lidí ve všech životních situacích a všech lidových vrstv.“

dět se tak, jakým způsobem tito lidé utvářejí svůj život. Nevyhledával jsem pouze ty nejmudší z chudých, nýbrž i nejbohatší z bohatých, abych poznal, jak žijí. Osobní život, tak jak jej člověk v obvyklém slova smyslu chápe, (návštěvy kina, hospod, karetní hry apod.) mne nezajímaly.“

Na jiném místě popisuje situaci takto:

„Pak jsem v Gdaňsku pracoval nejenom jako tesař, ale také jako truhlář, malíř a zámečník. Nějakou dobu jsem pracoval u firmy Siemens a na poště. Pokládal jsem za důležité zastávat se svých spoluobčanů v některých právních záležitostech. K národnímu socialismu mě nic nepoutalo. Jednou jsem byl krátce přijat do NSBO (nacionálně socialistická podniková organizace, pozn. překl.). Kvůli svým názorům jsem však byl brzy vyloučen.“

Ve svém životopise z roku 1956 pokračuje:

„Ve věku 21 let jsem se oženil s Gertrudou Cohnovou z Gdańska. Z tohoto manželství vzešly dvě děti, které umřely.“

V životopise z roku 1952 popisuje, co pro něho toto manželství znamenalo:

„Velmi rychle se bohužel ukázalo, že manželka nemá absolutně žádný vztah k charakteru a snahám, které ležely mimo oblast vydělávání peněz na naši obživu. Pokoušela se neustále bránit mi v mé svobodné činnosti, zaměřené na pomoc ostatním lidem, respektive na jejich uzdravování, a tím i zde vznikalo stejné napětí, jaké vládlo dříve v mém rodičovském domě, protože jsem měl být opět vtlačen do primitivních maloměstských kolejí.“

V životopise z roku 1956 se rovněž mluví o jeho zvláštním nadání:

„Již záhy se u mne projevilo zvláštní nadání, které mi umožňovalo působit uklidňujícím způsobem na lidi i zvířata, jak se to stává v případě mnohých lidí už od pradávna. Toto působení bylo u některých lidí tak silné, že došlo k vyléčení anebo k podstatnému zlepšení psychické i tělesné poruchy, které předtím nebylo možno ovlivnit jinými léčebnými metodami.“

Z tohoto období jsou už k dispozici první zprávy o uzdraveních. Tak prohlásila např. Charlotte Adamová v roce 1949 místopřísežně toto:

„Pana Gröninga znám od roku 1928 z Gdańska, které je mým rodným městem. Pan Gröning se už tenkrát zajímal o duchovní věci a pomáhal lidem a uzdravoval je. Mně je známo přibližně 20 případů, které byly úspěšné. (...) Také mohu poskytnout mnoho důkazů, kdy pan Gröning pomohl dětem, např. ochrnutým a takovým, které nesly-

šely nebo neviděly. Ve všech případech to vyšlo. My sami a všichni lidé, kterým pomohl, stojíme dodnes před velkou hádankou. Dříve jsme si nad tím všichni lámali hlavu, jak jen může být něco takového možné.”

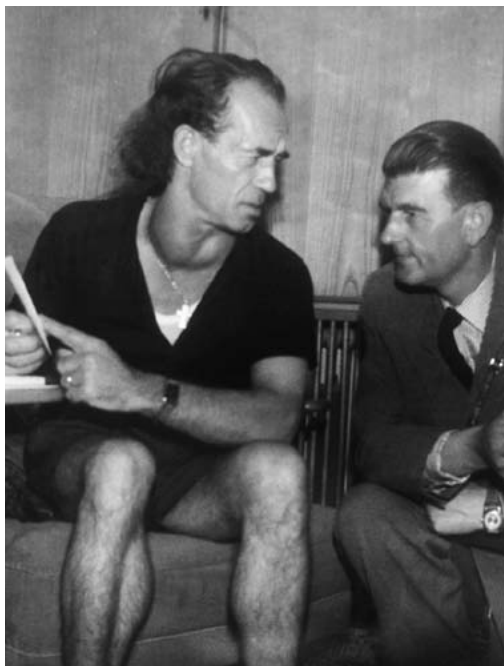
Max Bruhn byl v Gdaňsku přítelem a sousedem Bruno Gröninga. V roce 1955 napsal podrobnou zprávu o tomto údobí. Zde malý výňatek:

„Bruno Gröning už tenkrát na sebe vůbec nemyslel, jeho nejvyšším příkázáním bylo pomáhat spoluobčanům, starat se o ně a poskytovat jim novou sílu. Bylo mu úplně jedno, jestli potřebovali uzdravení anebo nějakou jinou pomoc, např. jestli byli jako nevinní vtaženi do nějakého konfliktu se zákony.

Mnohokrát se vzdal i svého spánku nebo výdělků. Pro něho platilo jenom jediné: pomáhat.

Často byl volán k nemocným, kteří ho zapřísahali i v noci, aby jim pomohl. Ale nikdy, a je jedno, o co tu šlo, nikdy si za to nevzal ani haléř. Naopak, těmto lidem dal dokonce poslední peníze, které měl. Když mu někdo za nějaký jeho čin děkoval, Bruno Gröning to odmítal a říkal, aby dotyčný svůj dík vyjádřil tím, že bude i on sám konat dobro vůči svým spoluobčanům. V mnoha případech jsem měl možnost dělat mu průvodce, a tak jsem se mohl sám o jeho činech přesvědčit. (...)

Chtěl bych teď popsat dva případy z mnoha podobných. V prvním případě se jedná o jeho sestru Marii. Onemocněla rakovinou prsu a podle zjištění lékařů existovala pouze jediná možnost vyléčení, prso odoperovat. Tuto operaci považovali lékaři za naprosto nutnou a měla být vykonána nejpozději do tří dnů. Co se však dělo v nitru jeho sestry, v její duši? Zápasila sama se sebou. Její okolí a k tomu síla zla jí bránily jít za bratrem. Jednoho dne však k němu přece jen šla. Chtěla s ním mluvit. Učinila tak první krok k oddělení se od

„Bruno Gröning už tehdy nemyslel na sebe.“
Max Bruhn 1955

veškerého zla, ale sama se nedokázala úplně uvolnit. Řekla, že přece jenom půjde ještě jednou k lékaři. Její bratr Bruno pouze řekl, že to klidně může udělat, ale on že je pevně přesvědčen, že se k němu zase vrátí. A tak se i stalo. Den před naplánovanou operací přišla Marie v pozdní večerní hodinu opět ke svému bratrovi a prosila ho o pomoc. On se smál a řekl v mé přítomnosti: ‘Já už ve tvé hrudi nevidím nic zlého, klidně můžeš jít zítra k lékaři, respektive k těm tvým doktorům a popros o důkladné vyšetření ještě předtím, než půjdeš na tu operaci. Oni pak po tomto důkladném vyšetření zjistí jenom to, co jsem ti teď právě řekl.’

Už odpoledne příštího dne přišla Marie k Brunovi a potvrdila všechno to, co jí předpověděl. Lékaři tu stáli před velkou hádankou a řekli, že se stal velký zázrak. Dlouho o tom diskutovali a opakovaně vyjadřovali své nadšení: ‚Přihodilo se něco, co nemůžeme vysvětlit. Mezi nebem a zemí existují věci, které nejsme my lidé schopni objasnit.‘ (...)

Ještě bych chtěl povědět něco o události, která se přihodila mé první manželce. Stalo se to v domě u Bruno Gröninga, protože jsme tenkrát bydleli u něho. Žena onemocněla zánětem krku. Dostavily se vysoké horečky, velmi silné vnitřní otoky a hrozila smrt udušením. Po několik dnů byla v ošetřování u dr. Hollatze. Její zdravotní stav se však stále zhoršoval, takže i tento lékař si o ni začal dělat vážné starosti. Manželka věděla, že jí Bruno Gröning může pomoci, když bude mít odpovídající víru. Prosil jsem ji, jestli smím Bruna poprosit o pomoc. Ale ona odmítla, protože té pravé víry ještě nedosáhla. Spíš naopak, věřila v lékařskou pomoc čím dál tím víc. Já jsem si však o tom s Bruno Gröningem promluvil a on mi řekl, že přijde okamžitě, jakmile má paní najde víru a sama ho o pomoc požádá. A také tomu tak bylo.

Den, kdy se to stalo, jsem byl mimo domov. Vnitřní otoky se zvětšily do té míry, že bezprostředně hrozila smrt udušením. Ve své poslední hodině, když to tak řeknu, našla svou víru. Byl to strach ze smrti a ona cítila, že tady může pomoci jenom onen Bruno Gröning. Protože už nemohla ani mluvit, zaklepala z posledních sil na zeď, protože věděla, že je Bruno Gröning doma. Ve stejnou chvíli přistoupil k činu i Bruno, vstoupil do místnosti a našel mou paní již téměř udušenou. Obličej se jí mezitím zbarvil domodra. Byla schopná jen chabě ukázat na svůj krk. A zázrak se dostavil. Již po několika vteřinách bylo vidět, že vnitřní otoky ustupují a že do ní proudí nový život.

Příštího dne vstala z postele a šla k dr. Hollatzovi. Doktor, který stav mé ženy dobře znal, nebyl schopen situaci pochopit. Po vyšetření řekl pouze, že se tu stalo něco nevysvětlitelného, vzhledem k jejímu stavu zhora nemožného, a že je teď zdravá. Zůstalo to pro něho hádankou a zázrak, k němuž došlo, si nedokázal vysvětlit.“

V jedné písemnosti z roku 1950 popisuje Bruno Gröning své působení v Gdaňsku:

„Je mi jasné, že mé veřejné působení od března roku 1949 uvedlo mnoho lidí v údiv. Mnozí se ptali, proč se Gröning nevynořil už dříve?

Mojí odpovědí je, že já jsem naživu 43 let a to, jak dnes veřejně působím, jsem dělal už od svého dětství. Jenom jsem se odjakživa snažil nebýt vtahován na veřejnost. Už mnohem dříve, ovšem vždycky jenom v malém okruhu, jsem tvrdil, že znám jednoho člověka (nepřiznal jsem tenkrát, že jsem to já, přisoudil jsem své schopnosti neznámé třetí osobě), který, aniž by se byl vyučil v oboru medicíny, je schopen uzdravovat vlastní silou téměř všechny nemocné. Mí posluchači mě však měli pořád jenom za blázna a jenom velmi málo lidí mi rozumělo.

Čas od času jsem měl příležitost potkat nějakého nemocného a aniž by si toho všiml, odebral jsem mu nemoc pomocí slov či doteků nemocné části těla nebo končetin, nebo taky kontaktem s nějakým předmětem, který jsem mu předal. Později jsem upozoroval, že jsem zároveň schopen pomáhat nejenom jednotlivcům, ale dokonce více nemocným najednou a že tento, řekněme tomu způsob ošetřování*, pro mne nebyl vůbec těžký. V tichosti jsem pracoval nepřetržitě i nadále a málokterý z mých pokusů

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

zůstal bez úspěchu. Malý okruh lidí, které jsem tenkrát navštěvoval, byl samozřejmě velmi udiven, nemohli vůbec pochopit, co se tu vlastně děje. Rozumem to ani pochopit nelze. Nemocní, kterým se ode mne dostalo pomoci, si toho byli vědomi a také to dosvědčili, aniž by byli schopni podat nějaké vysvětlení.

Doba a s ní rostoucí počet uzdravení ze mne udělaly takový velký 'vysílač'. Stále víc a víc lidí přijímalo onu léčivou vlnu. Myslím, že mohu potvrdit, že každý člověk má svou vlastní přijímací stanici pro tuto vlnu, jenom musí vědět, co chce přijímat. Jistě, i dříve existovali lidé, takoví malí vysílači, ti však byli podle mého mínění ve své síle omezení a proto upadali.

Abych to vyjádřil krátce formou přirovnání: objevil jsem u lidí tento přijímací přístroj a jsem schopen lidský organizmus takříkajíc opravit. Pro lidi, kteří se skrze mne uzdravili, je to taková samozřejmost, jakou je i rádio."

3. Válka a vyhnanství

Ve svém životopise z roku 1956 Bruno Gröning pokračuje:

„V roce 1943, když mně bylo 37 let, jsem byl povolán k wermachtu. Kvůli svým názorům a zaměření jsem měl problémy. Bylo mi vyhrožováno válečným soudem, protože jsem prohlásil, že ať mě na frontu pošlou nebo ne, já žádného člověka nezastřelím. Nakonec jsem se na frontu přece jenom dostal.

V roce 1944 mě zranila na pravém stehně střepina z granátu. Z tohoto důvodu jsem se dostal do domovského lazaretu, avšak stále jako nevyлéčený jsem byl poslán na německou půdu opět do boje proti Rusům a v březnu 1945 jsem upadl do ruského válečného zajetí. V provincii

1945 jsem byl z ruského zajetí propuštěn a poslán do západního Německa.

V ruských zajateckých táborech jsem se zasazoval veškerým možným způsobem za zajaté kamarády, za což jsem byl třikrát předveden komandantovi k výslechu; v jednom případě mi vyhrožovali zastřelením. Požadoval jsem mimo jiné, aby se s našimi německými zajatci zacházelo přinejmenším jako s dobytkem, neboť tenkrát se s dobytkem zacházelo opravdu mnohem lépe než se zajatci. I zde jsem opakovaně směl pomoci a ulehčit nemocným kamarádům, kteří se nacházeli, jak se zdálo, v beznadějném stavu.“

Na jiném místě to popisuje takto:

“Během vojenské služby a stejně tak i v zajetí jsem u svých nemocných kamarádů docílil léčebných úspěchů, avšak nějaká systematická práce nebyla přirozeně kvůli celkovým okolnostem možná, natož její prohlubování.“

V interview s časopisem „Das Neue Blatt“ z roku 1957 popisuje své snahy pomáhat kamarádům takto:

„Pomoci těm nejchudším, to byl můj cíl, když jsem seděl na konci války s mnoha prostými vojáky v jednom ruském zajateckém táboře. Byl to krutý čas, protože nám chybělo to nejpotřebnější. Mí kamarádi vám však potvrdí, že jsem tenkrát udělal všechno pro to, abych náš tvrdý osud vylepšil.“

A tak se stalo, že jsem nejenom prosadil, že jsme tehdy v táboře sbírali výhonky z mladých rostlin a vařili z nich čaj s mnoha účinnými látkami, ale také jsem pomáhal organizovat příležitosti, při kterých mohly být využity naše řemeslnické schopnosti ke zlepšení naší situace – ať už to bylo se souhlasem Rusů či nikoli.“

Ve svém životopise z roku 1956 pokračuje:

„Po mém propuštění z válečného zajetí v roce 1945 jsem si pronajal v Dillenburgu byt a přivedl si sem svou manželku, která bydlela jako uprchlík ve Schleswigu. Abychom měli na živobytí, bral jsem jakoukoliv práci, která mi byla v této poválečné době nabídnuta.

V Západním Německu jsem společně s uprchlíky ze Sudet založil pomocnou organizaci pro vyhnance. Rovněž jsem byl členem bytové komise, neboť jsem pocítoval jako svou povinnost lidem pomáhat.”

K tomu se vyjádřil v interview pro časopis „Das Neue Blatt“:

„Toto [ukazuje reportérovi svůj průkaz, který svědčí o tom, že pomáhal uprchlíkům] byla další stanice po mém pobytu v zajetí. I přes zákaz Američanů jsem tenkrát organizoval spolu s několika málo pomocníky v mnoha, mnoha obcích Hessenska pomoc pro vyhnance. Myslím, že tyto velmi potřebné improvizované snahy byly tehdy pro mnoho uprchlických rodin prvním zábleskem světla po velmi těžké a velmi nemilosrdné době.“

Ve svém životopise z roku 1952 popisuje, jak i v Západním Německu opět docházelo k uzdravováním:

„Po měnové reformě, když se všechno už více méně uklidnilo a stabilizovalo, jsem se vrátil zase ke své úloze uzdravovat nemocné lidi; tentokrát s úmyslem neupustit už nikdy od své mise a nasadit všechny prostředky k tomu, abych našel legální pole působnosti pro tuto svou úlohu. Zpočátku jsem si příliš nelámal hlavu nad teoretickou a úřední částí, která s tím byla spojena, a znovu jsem se začal plně věnovat své věci.“

Rovněž z této doby jsou k dispozici zprávy o úspěchu, jako např. od Elisabeth Janssenové z Duisburgu (únor 1949):

„Pana Gröninga jsem poznala v době, kdy jsem se stala o svou sousedku, která byla nervově ochrnutá. Byl

to MUDr. Wink, kdo nás na něj upozornil. Po druhé návštěvě pana Groninga u mé sousedky 24.2.1949 jsem si postěžovala, že má dcera v Ruhortu onemocněla chřipkou a ukázala jsem mu svého vnoučka, u kterého chřipka taky právě začala. Po krátkém ošetření* dítěti klesla okamžitě horečka a kašel přešel ještě téhož večera. Měla jsem u sebe dceřinu fotografii, tak ji pan Gröning mohl ošetřit* pomocí této fotografie a ujistil mne, že ve 20,00 hod. jí klesne horečka. Když jsem 25.2. přišla ke své dceři, neměla vůbec žádnou horečku, a to již od předešlého večera. Jsme panu Gröningovi velmi vděčné a doufáme, že nám pomůže častěji.”

U další zprávy z tohoto období je podpis nečitelný:

„Byl jsem svědkem následující události: moje sestra, paní Heisová z Brackwede, je už 17 let nemocná. Trpí Basedowovou nemocí a byla už i operovaná. Tato nemoc a hojně užívání léků způsobily, že je její tělo úplně otrávené a propadá tak ještě dalším onemocněním. Trpí zánětem nervů v zádech a v nohách, těžkou srdeční vadou, onemocněním žaludku, jater a žlučníku a trvalými bolestmi mozku a pocitem strachu v krku. Po dobu celých 17 let je v trvalém lékařském ošetřování, které doposud nepřineslo žádný úspěch. Nyní jsem skrz své známé poznal pana Gröninga. Jel jsem s ním za svou sestrou. Aniž bych ho předem informoval, rozpoznal ihned všechna onemocnění mé sestry, jmenoval všechna bolestivá místa a přenesl dokonce tyto bolesti na mého otce, který seděl vedle, a ještě na jednoho svědka. Na konci ošetření* už moje sestra nepocítovala žádné bolesti a mohla dokonce běhat po schodech nahoru a dolů, což pro ni bylo dříve velmi obtížné. Hraničilo to

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitulu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

téměř se zázrakem a je pro nás nepochopitelné, jak jen něco takového může být možné.”

Další zpráva z tohoto období, opět z Duisburgu:

“Měla jsem to velké štěstí, že jsem dne 30.1.49 poznala pana Gröninga. Ošetřoval* moji dceru, která měla kvůli dětské obrně už devět let ochrnutou pravou nohu. Doposud byla moje dcera panem Gröningem ošetřovaná* šestkrát. Jsou už patrný očividné známky jejího uzdravení. Bylo mi též dopřáno být svědkem různých těžkých případů. Chtěla bych se zmínit o jednom velmi zvláštním případě. Mladý muž, který byl v mém bytě panem Gröningem ošetřován*, mu ukázal obrázek svého tchána, postiženého tuberkulózou. Pan Gröning ošetřil* tohoto muže s tuberkulózou na dálku na základě fotografie. Tomu mladému muži řekl, aby tchánovi vzkázal, že má pozorovat své tělo. Poté, co mladík opustil můj byt, mi pan Gröning řekl, co se bude s tím nemocným dít. Příštího rána, po 12 hodinách, přišel tento mladý muž ke mně a řekl všechno přesně tak, jak mi to večer předtím řekl i pan Gröning. S ochotou a velmi ráda vylíčím všechny případy, při kterých jsem byla osobně. Vše, co je zde sepsáno, prohlašuji místopřísežně, podepsaná Winkelsová.”

Při takových událostech byla pouze otázka času, kdy na sebe upoutá pozornost veřejnosti takový fenomén, jakým byl Bruno Gröning. V březnu roku 1949 k tomu pak došlo.

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

„Kdo měl to velké štěstí skrze mne dosáhnout zdraví,
ten ať děkuje BOHU v každé době z hloubi srdce,
já jsem jen Jeho nástroj a služebník.“